

Usaldusisik

Olen langenud kiusamise ohvriks juba pikka aega. Raske on öelda, millal see algas. Meie sõprus põhines suuresti üksteise üle naljategemisel, aga pärast seda, kui ma talle ütlesin, et olen lesbi, hakkasid tema nii-öelda naljad muutuma.

Meil oli omamoodi sõprus. Tundsiime üksteist juba väiksest peale ja kuigi meil ei olnud palju ühiseid huvisid, armastasime koos kinos käia. Igal nädalavahetusel käisime kinos, kui oli film, mis vähegi huvi pakkus. Mulle väga meeldis see.

Me alati jalutasime kinno. Umbes 10 minutit sinna ja pärast filmi 10 minutit tagasi. Varem rääkisime jalutamise ajal sellest, kuidas meil koolis läheb ja kõigest muust, mis pähe tuli. Aga pärast minu kapist välja tulekut kaldus teema alati sellele. Ta korduvalt küsis, kas ma olen kindel oma seksuaalsuses, ega ma nüüd ometi mingiks stereotüüpiliseks lesbiks ei hakka ja veel muud sarnast, mis pani mind end alati halvasti tundma. Kauaaegse sõpruse hoidmiseks sisendasin endale, et see on normaalne ja küll ta varsti ära väsis, ega küsi rohkem, ning meie sõprus läheb tagasi vanale teele. Juhtus aga vastupidine.

Need pisendavad küsimused küll kadusid ajapikku, kuid asendusid palju haigettegevamate ütlemistega. Ma ei mäleta täpselt, mis vahepeal öeldud sai, aga peagi olid ütlemissed jõudnud selleni, et iga kinnominek kuulsin vähemalt korra, et minu elu pole midagi väärt ja kõik minusugused võiks põlema pista. Selle kõrvalt lisandus veel tüüpilist seksismi ja rassismi, mida ei hakka siin parem kordama. Kuid siis novembris läks mu mull lõpuks katki ja sain aru, millises olukorras ma olen.

Hakkasin teda järk-järgult rohkem ignoreerima ja kinoskäigud jäid aina vähemaks. Kuni lõpuks neid enam polnudki. Mõistsin lõpuks, et olen kinni toksilises sõpruses, ja see oli mu põhja tirinud. Olin nende aastatega märkamatuult langenud sügavasse depressiooni. Nüüd oli nii lihtne näha kogu seda kiusamist, mida olin pimesi talunud. Kuid mõistsin ka, miks ma seda enne ei näinud. Ta oli mulle justkui vanem vend! Kuidas saaks tema mind kiusata? Aga sai.

Hoolimata kõigest, mis oli juhtunud, tundsin ennast süüdi. Ega pärast seda polnud eneseväärtust ja -kindlust enam olla. Tundsin, et ma polnud abi väärt ja üritasin üksi hakkama saada. Sellest ei tulnud midagi välja ja ma vajusin vaid sügavamale depressiooni.

Ma ei tea, kust see tugevus tuli, aga ühel päeval rääkisin emale olukorrast, kus ma olen. Lootsin, et sedasi võib mingile lahendusele tulla, aga vastuseks sain ainult "Oi... See on küll väga halb, et ta sulle nii teeb." Mingit tegu sellele ei järgnenud. Tundsin end veel üksildasemana kui varem.

Ühel eriti halval päeval, kui jõudu lihtsalt polnud, läksin ma tundi minemise asemel kooli huvijuhi kabinetti, kellega mul olid head suhted, ja rääkisin nuttes talle iga viimase kui detaili sellest, mis minuga oli toimunud. See oli esimene kord, kui keegi toetas mind selles raskes olukorras. Ta suunas mind kohe koolipsühholoogi juurde, kellelt sain nõu, et peaksin lihtsalt rääkima oma sõbrale kõik ära, ja kas siis lõpetama sõpruse või lootma muutust käitumises. Seda ma ka tegin.

Pärast pikka vestlust olime sõbraga kõik selgeks rääkinud. Tuli välja, et tal polnud õrna aimugi, et asjad, mis ta mulle oli öelnud, tegid mulle haiget. Kõlas ebausutavalt, aga ta edasine käitumine pani mind seda uskuma. Ta lubas muutuda ja seda ta ka tegi. Pärast seda pole ta kordagi mind seksuaalsuse pärast tõganud ja ka muud teisi inimesi riivavad kommentaarid jättis ta ära. Hetke pealt oli ta muutunud. Päriselt! Hiljem rääkis ta mulle, et rääkis meie jutute edasi ka oma sõpradele ja nad olid kõik nõustunud, et parem on, kui selliseid kommentaare ei tee. Minu suurimast hirmust muutus ta tagasi inimeseks, keda ma usaldan.

Olukord on nüüdseks lahendatud, kuid mälestused teevad haiget, ja kahju on vist üsna jääv. Vanemad mõistavad paremini olukorra tõsidust ja üritavad igal moel aidata. Praegu saan abi ja tuge nii palju kui vaja. Olen teel paranemise poole.

Mõtlen vahel, et olin ikka õnnega koos, et too päev see õige usaldusväärne isik koolis olemas oli. Temast algas minu pääsetee august välja. Koolides võiks rohkem olla inimesi, kelle juurde julgetaks minna just sedasi spontaanselt, kui vajadus tekib.